

v úvahu, že soud v rozsudku výslovně prohlásil, že shledává zákonné podmínky mimořádného zmírnění. Neboť, jakmile přes to vyměřil trest co do druhu žaláře i co do trvání v mezích zákonné sazby, dal tím na jevo, že trest ten uznává provinění obžalovaných za daných poměrů přiměřeným a že neshledal převahu polehčujících okolností přes odůvodněnou naději na polepšení tak závažnou, aby z rámce zákonné trestní sazby v uvedených směrech vykročil. Přes opačné tvrzení rozsudku soud tedy ve skutečnosti svého práva zmírňovacího vůbec nepoužil, nýbrž zachoval se toliko dle předpisu §u 53 tr. zák., a jde jen o pochybení čistě formální, když tvrdil, že používá i §u 54 tr. zák. Nějaká ani za podmínek §u 54 tr. zák. neexistující povinnost zákonná zmírniti druh žaláře nebo sejíti pod nejnižší mez zákonné sazby porušena nebyla. Není dána zmatečnost dle §u 281 čís. 11 tr. ř., když soud nalézací sešel s trestem pod nejnižší mez zákonné sazby jen proto, že opominul zákonného předpisu o mimořádném snížení trestu výslovně v rozsudku se dovolávati (viz rozhodnutí sb. 3503). Obdobně má se věc v případě přítomném, kde soud sice předpisu §u 54 tr. zák. se dovolává, avšak přes to trest v rámci zákonné trestní sazby vyměřil, a, kdyby i v případě prvém připustiti bylo, že by zmatek §u 281 čís. 11 tr. ř. pro překročení mezi zákonité trestní sazby, pokud tato podmíněna jest přitěžujícími nebo polehčujícími okolnostmi, v zákoně jmenovitě uvedenými, přišel v úvahu, jakmile soud v důvodech rozsudku výslovně uvedl, že zákonných podmínek pro mimořádné snížení trestu pod nejnižší mez zákonné trestní sazby neshledal, protože soud v případě tom vázán byl preceptivním předpisem §u 53 tr. zák. na rámec zákonité trestní sazby, z něhož vykročiti nesměl, není tomu tak, jakmile sice soud prohlásil v rozsudku, jako v tomto případě, že předpoklady §u 54 tr. zák. shledává, a §u 54 tr. zák. používá, přes to však trest v rámci zákonné trestní sazby vyměřil, poněvadž v případě tom nepoužil toliko p r á v a jemu zákonem vyhrazeného, neučinil něco, co učiniti s m ě l, k čemuž však dle zákona nijak nebyl zavázán. Zmateční stížnosti bylo proto zavrhnouti, a otázka přiměřenosti trestu bude řešena při vyřizování odvolání, provedených in eventum oběma stěžovatelkami.

Čís. 1832.

Pokud napodobení šatu a liturgických úkonů kněze při přednášce kupletu jest sesměšňováním a zlehčováním obyčejů a zařízení církve katolické (§ 303 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 13. prosince 1924, Zm I 646/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 4. září 1924, jímž byl obžalovaný Jan B. sprostěn podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin §u 303 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Spis obžalovací shledává sesměšňování a zlehčování obyčejů a zařízení katolické církve v tom, že obžalovaný nápodobil při přednášce kupletu šat a liturgické úkony kněze, sloužícího mši, a na témže stanovisku stojí patrně i zmateční stížnost veřejného obžalobce, jež napadá sprostující rozsudek první stolice důvodem čís. 5 Šu 281 tr. ř. I rozhodovací důvody první stolice pokládají ne nesprávně za rozhodnou otázku, zda způsob, jakým obžalovaný při přednášce kupletu vystupoval, tudíž posuňky ve spojení se šatem, připouštějí závěr, že obžalovaný vědomě sesměšňoval anebo přímo hleděl zlehčiti obyčeje a zařízení církve nebo společnosti náboženské. Nalézací soud odpověděl k této otázce záporně a vyslovil obzvláště, že nejsou zde dostatečné důvody pro to, že obžalovaný sobě při přednášce kupletu, sloužící k zábavě hostů, uvědomil i jen možnost, že se tím sesměšňují obyčeje a zřízení církve nebo společnosti náboženské. Avšak k těmto závěrům dospěl nalézací soud způsobem, který je stížen vadou a zmatkem neúplnosti.

Možno souhlasiti s nalézacím soudem, pokud v rozhodovacích důvodech vyslovuje, že je věcí samou podmíněno, že obžalovaný při přednášce kupletu měl šat, obsahu kupletu přizpůsobený, a také dělal přiměřené posuňky. Avšak, zda šat a posuňky měly — jak první stolice dále dovozuje — sloužiti jen k lepšímu znázornění nezávadného textu kupletu, to lze spolehlivě a správně zjistiti toliko srovnáváním skutečností, k nimž poukazoval text kupletu, a skutečností, k nimž poukazovaly šat a posuňky obžalovaného. Proto bylo povinností soudu, by přesně a podrobně zjistil, jaký byl šat obžalovaného, jakož i jaké posuňky obžalovaný dělal, a poukazovaly-li šat a posuňky k některým obyčejům a zřízením církevním, ač k nim nepoukazoval text kupletu. Této povinnosti napadený rozsudek nedostál. Zjišťuje v prvním odstavci rozhodovacích důvodů toliko povšechně, že obžalovaný byl ošacen oděvem, taláru podobným, a malou čepičkou, a měl v ruce větší knihu, kterou opět a opět políbil. Podrobností nalézací soud nezjistil, ač k nim poukazovaly výpovědi, jež rozhodovací důvody uvádějí jako pramen onoho zjištění. Právem proto vytýká stížnost, že nalézací soud opomenul seznání svědka Ladislava H-a, že obžalovaný přišel oblečen ve starou kutnu a s čepičkou na hlavě začal zpívat z knihy, která měla naznačiti evangelium, že chtěl dle oděvu představit kněze a že líbal knihu, jak se to děje při mši, dále, seznání svědka Josefa F-a, že obžalovaný po každé sloce něco tiše breptal, a že to bylo v celku napodobováním kněze při mši, seznání svědka Jindřicha F-a, že obžalovaný chtěl dle náhledu svědkova představit kněze při kněžském úkonu, že po každé sloce políbil knihu, již měl v ruce, zadíval se ke stropu a tvářil se, jako by se tiše modlil, a seznání obžalovaného, že políbil knížku jako kněz knihu mešní, nehledě ani dále k výpovědi Anny H-ové, že obžalovaný chtěl představit kněze při mši. Veškeré tyto výsledky hlavního přeličení mají nepopíratelně pro zmíněné závěry a tím pro řešení otázky po subjektivním předpokladu — samozřejmě i po objektivních předpokladech trestného činu, o nichž soud vůbec neuvažoval — závažný význam; vždyť není v kupletu ani nejmenší zmínky o sloužení mše, o mešní knize

neb o úkonech kněze mši sloužícího, ba ani sebe vzdálenější poukaz na tyto okolnosti a zmíněné vystrojení a posuňky obžalovaného nemohly proto nikterak směřovati k znázornění textu kupletu. Opomenutím oněch výsledků hlavního přelíčení stal se výrok nalézacího soudu neúplným co do skutečností rozhodujících.

Toutéž vadou je rozsudek první stolice — jak stížnost právem dále vytýká — stížen i proto, že rozhodovací důvody — zjišťující toliko, že obžalovaný skončil svou poslední přednášku kupletu předčasně, jelikož se více přítomných posluchačů pohoršilo nad přednáškou, opomíjejí seznání svědka Ladislava H-a, že již při vstupu obžalovaného do místnosti ozvaly se výkřiky nevole a, že již dříve o šesté hodině, kdy byla zpívána táž píseň, opustilo několik hostů z nevole místnost, dále seznání Josefa F-a, že obžalovaný chtěl zpívat dále, ač ihned po první sloce nastalo rozčilení a rozhořčení a, ač bylo voláno naň, aby přestal. Neboť i tyto výsledky hlavního přelíčení měly závažný význam pro posuzování, byl-li sobě obžalovaný hned při vstupu neb alespoň za zpěvu vědom bezprávné povahy svého chování, v němž přes to pokračoval, když pohoršení některých posluchačů nemohl sobě vykládati jinak, než že tito posluchači shledávají v jeho úboru a posuňkách sesměšňování a zlehčování mše svaté. Pro doličený zmatek čís. 5 §u 281 tr. ř. bylo rozsudek první stolice, aniž bylo třeba zabývati se ostatními vývody stížnosti, zrušiti a podle §u 288 čís. 1 tr. ř. vrátiti věc do první stolice.

Čís. 1833.

Zákon o třaskavinách ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák.

K pojmu »držby« (»přechovávání«) třaskavin ve smyslu §§ů 1—3 zákona se nevyžaduje, by pachatel jimi nějakým zvláštním způsobem nakládal; stačí pouhý faktický stav o sobě (na př. ponechání jich v obytných místnostech).

(Rozh. ze dne 15. prosince 1924, Zm I 454/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 24. dubna 1924, pokud jím byli obžalováni Zdeněk K. a Bohumila K-ová podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostění z obžaloby, onen pro přečin podle §u 335 tr. zák., tato pro přečin podle §u 3 zák. ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmatečné stížnosti státního zastupitelství nelze upřítí oprávnění již s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř. Stížnost uplatňuje právem, že jednáním obžalované Bohumily K-ové jest opodstatněn pojem »držby« ve smyslu §u 2 a 3 zákona o třaskavinách. Ohledně této obžalované vzal nalézací soud za prokázáno, že byla spolumajitelkou